

státu jako výpomocný hajný od 1. ledna 1923 do 1. června 1929, že měl kromě denního platu, který mu byl zvýšen až na 25 Kč denně, tytéž výhody jako definitivní hajní až na deputátní dříví, které však mu bylo později rovněž uděleno, že správa státních statků upravila po jeho a jiných výpomocných hajných žádosti jejich služební požitky výhodněji, než tomu bylo do té doby, a že žalobce i po této úpravě zůstal dále ve službách žalovaného státu až do svého propuštění, nedomáhaje se dalších nároků. Z toho plyne, že žalobce po dobu několika let přijímal od svého zaměstnavatele ujednané služební požitky bez námitek a výhrad, ač si musil podle povahy věci býti vědom toho, že žalovaný stát jako zaměstnavatel odměňuje těmito požitky veškeré práce uložené smluvně lesnímu hajnému, jejichž rozsah žalobce již od začátku svého služebního poměru znal. Na témže stanovisku stál i žalovaný zaměstnavatel, takže se v tomto směru shodovala vůle obou smluvních stran (§ 863 obč. zák.). Tím byla paušalována i odměna za případné žalobcovy práce přes čas, neboť byla zahrnuta ve smluvené odměně za veškeré práce, jež byl žalobce povinen konati podle služební smlouvy jako výpomocný lesní hajný a žalobce ani netvrdil, že by tato odměna nebyla přiměřená. Takové paušalování není zákonem čís. 91/1918 sb. z. a n. zakázáno a jest považovati za přípustný a vhodný způsob odměňování právě onoho druhu služeb, které se nedají pro svou měnivost ohraničiti určitým počtem pracovních hodin a které zaměstnavatel nemůže spolehlivě kontrolovati. Není sporné, že žalobce ujednané služební požitky obdržel, takže jeho nároky ze služební smlouvy byly tím uspokojeny a žalobní nárok na zvláštní odměnu a 25% přírážku za práce přes čas není důvodný.

Čís. 12997.

Žalováno-li o rozluku pro hluboký rozvrat manželství, nelze ke skutečnostem, které vyšly najevo teprve ve sporu, přihlížeti v otázce převážné viny na rozvratu, lze však k nim přihlížeti v otázce, zda ten neb onen manžel, zda každý z nich aneb nikdo z obou jest vinen rozlukou.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1933, Rv II 835/33.)

K žalobě manžela rozloučil procesní soud první stolice manželství stran z důvodu hlubokého rozvratu manželství, a to z viny obou stran. Odvolací soud nevyhověl odvolání ani té ani oné strany.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobce.

Důvody:

Nesprávné posouzení po právní stránce spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud, ač zjistil, že hluboký rozvrat manželství stran byl tu již v roce 1927, přičítal žalobci spoluvinu na rozluce proto, že se manželka teprve za nynějšího sporu dověděla o události přihodivší se již

v roce 1924 a jeví se jako manželská nevěrnost na straně žalobcově. Právem poukazuje dovolatel k tomu, že rozvrat manželství jest pojmem psychickým, že jde o psychologické prvky, jež působí na celkovou náladu osob v manželství žijících takovým způsobem, že jejich spolužití jest považováno za nesnesitelné. Z toho však vyplývá, že soudu jest přihlížeti k celkovému vývoji manželského poměru až do vynesení rozsudku, který jest tu konstitutivního rázu, a že nesejde na nazírání manželů, nýbrž na objektivním měřítku, jak totiž chování se toho kterého manžela s hlediska denního života a požadavků slušnosti a mravnosti lze posuzovati. Poklesky manželovy, byly-li manželkou před vynesením rozsudku první stolice uplatňovány, což se v tomto sporu stalo, nemohly proto zůstat bez povšimnutí, pokud se dotýkají aspoň otázky zavinění na rozluce. Žalobci lze dáti za pravdu, že, nedověděla-li se o nich manželka a nedošlo-li právě pro ně k rozvratu manželství, nemůže to míti vliv na otázku převážné viny toho kterého z manželů na r o z v r a t u (§ 13 písm. h) rozluk. zák.). Jinak jest tomu ve příčině výroku, zda jeden neb druhý manžel, zda každý z nich aneb nikdo z obou je vinen r o z l u k o u (§§ 12—13 dvorního dekretu z 23. srpna 1819 č. 1595 sb. z. s. a § 11 nař. min. sprav. ze dne 9. prosince 1897 čís. 283 ř. zák.). I když zůstal případ nevěry manželovy, který se stal v roce 1924, manželce utajen, a když tedy s jejího hlediska tato nevěra nepřispěla k rozvratu, nelze nijak tvrditi, že tato nevěra nepřispěla k rozvratu s hlediska žalobcova, neboť je zřejmou známkou toho, že se své manželce j i ž t e h d y odcizoval, což v souvislosti se skutečnostmi k tomu ještě d o d a t e č n ě přistoupiivšími vedlo ke konečnému hlubokému rozvratu. Nelze tedy zjištěný případ žalobcovy nevěry vyloučiti z oněch prvků, které ve spojení s jinými prvky vedly ke konečnému hlubokému rozvratu.

Čís. 12998.

Předpoklady pro povolení prozatímního opatření k zajištění zdržovacího nároku, by žalovaný neuvedl na knižní trh knihu v takové úpravě, jakou zvolil žalobce, anebo v úpravě sice pozměněné, ale přece tak vybavené, že z toho může vzejíti v kruzích zákaznických záměna se zbožím vydaným žalobcem.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1933, R I 1003/33.)

Žalující nakladatel Š. navrhl proti žalovanému nakladateli V-ovi vydání tohoto prozatímního opatření: Žalovanému se zakazuje s okamžitou platností po doručení tohoto prozatímního opatření a) dávat do prodeje překlad knihy Johna Habertona pod názvem Helenina drůbež, Děti jiných rodičů s odvoláním na jména Hýta a Batul, opatřenou titulním obrázkem od J. Weniga, který představuje dvě dětské postavy, z nichž větší je v modrých kalhotkách, bílé bluzce s červenou kravatou, se žlutým širákem, se shrnutou punčoškou a menší v šatech, ve žlutých střevících s hadrovou panenkou v ruce, b) se ukládá, aby veškeré exempláře knihy sub a) vylíčené, pokud jimi může nakládati, uložil k soudu,